Ч. 140 Пятниця 24 червня (6 липня) 1894. Рік IV.

Виходить у Львові що дня (крім недїль і гр. кат. сьвят) о 5-ій годинї по полудни.

Редакция і Адміністрация: улиця Чарнецкого ч. 8.

Письма приймають ся лиш франковані.

Рукописи звертають ся лиш на окреме жадане і за зложенем оплати почтової.

Рекламациї незапечатані вільні від оплати почтової.

НАРОДНА ЧАСОПИСЬ

Додаток до „Ґазети Львівскої".

Передплата у Львові в Адміністрациї „Ґазети Львівскої" і в ц. к. Старостствах на провінциї:
на цїлий рік зр. 2·40
на пів року зр. 1·20
на чверть року „ —·60
місячно . . „ —·20
Поодиноке число 1 кр.

З почтовою пересилкою:
на цїлий рік зр. 5·40
на пів року зр. 2·70
на чверть року зр. 1·35
місячно . . „ —·45
Поодиноке число 3 кр

Президент Періе і революционїсти.

Серед обуреня на нелюдский вчинок Казерия, всїляких толків про орґанізацию анархістів, в котру дехто не вірить, серед численних рад і відозв, як ту страшну пропаґанду вчинку в основі здавити, зачав новий президент францускої републики виконувати свою власть. Як він думає свій уряд вести та якою дорогою іти, виповів він се передвчера в палаті депутованих і в сенатї, в промові подібній, як престольні бесїди монархів. Промова ся була така:

„Покликаний народним збором на становище найвисшого начальника краю, не уважаю ся за члена якого-небудь сторонництва, але належу до Франциї і републики. Відразливий злочин, котрий осудила совість народу, видерла вітчинї правого горожанина, що через 7 лїт був єї чуйним покровителем. Най память того героя вщіпить в мою душу почутє обовязку і най руководить мною! Тягар одвічальности надто придавлює мене, аніж що-б я міг поважити ся говорити о вдячности. Надто глубоко люблю вітчину, що-б я не чув ся щасливим в дни, коли стаюсь єї верховником. Коби я найшов в моїм умі і серци потрібну силу, щоби я міг Франциї гідно служити!

Акт народного збору, котрим в кілька годин довершений був перехід власти в другі руки, став ся в очах цїлого сьвіта новим осьвяченем републиканьских інститутий. Париж, котрому правительство републики складає подяку, зложив оногди подиву гідний доказ вдячности і пієтизму. Край, що серед так страшних обставин спосібний заявити таку моральну карність і таку полїтичну мужність, з'умів також з'єдинити ті дві сили суспільні, без котрих народи гинуть, свободу і правительство, котре рішилось змагати до відповідного розвитку в републиканьскій демократиї.

Маю непохитний намір через сїм лїт судьбу Франциї не віддавати в другі руки. Доки та судьба буде менї поручена, я перенятий поважанем для волї народу і почутєм моєї одвічальности, буду уважати моїм святим обовязком наглядати, щоби права, дані менї конституциею, не були непошановані або вкорочувані.

Певна себе і маюча повне довірє до армії та маринарки, може Франция приймати ті зворушуючі докази симпатиї правительств і народів, які складано їй з такою однодушностию, може відважно зазначувати свою миролюбність. Гідна самої себе, полишить ся і дальше великою средоточкою духової просьвіти, толеранциї і поступу.

Сенат і палата відповідять бажаням краю, єсли будуть винаходити ті всї дороги, котрі можуть причинити ся до доброї слави Франциї, до розвитку господарства, промислу і торговлї та ще більше скріпити публичний кредит. Парлямент зуміє заявити, що република далека від того, щоби бути місцем борби для безхосенної ривалїзациї і особистої чванливости, а натомісць єсть персоніфікациєю безперестанного змаганя до материяльної і моральної поправи. Она означає, що серед народу ширять ся хосенні думки і благородні мотиви. Уважає своїм обовязком не заводити нїколи тих, котрим має принести більше, як лиш самі надії.

Тож запрошує вас правительство служити тим ідеям, а серце Франциї звертає ся до своїх заступників, щоби при співучасти всїх сил підготовили побіду тим ідеям. Минувшість нас учить, але єсть і будучність, на котру Франция звертає свої очи. Розуміти духа свого часу, вірити в поступ і поступу того бажати — значить запевнити публичний порядок і социяльний мир".

Лише лївиця приняла ту заяву президента холодно і спокійно, а прочі привитали єї бурею оплесків та прихильних окликів.

Щоби зрозуміти дальшу сцену, яка відбула ся в палатї депутованих по відчитаню сеї заяви президента, треба знати, як революционїсти приняли вибір Перієра на президента. Вибір Перієра се доказ, що умірковані елементи, прихильники правильного розвою суспільного порядку, тепер горою. Однак чим спокійнїйший настрій широких мас населеня, остаючого все ще під враженем убийства Карнота, тим сильнїйше обуренє настає у прихильників социяльної революциї. Они бачать в Перієрі рішучого і дїяльного свого противника. Полїтика Перієра, котра має на цїли уміренним способом скріпити републику, стягнула на него ненависть революционїстів. Тому вже нинї старають ся Перієра показати в злім сьвітлї перед народом і уживають до того всїх способів, на які лиш свобода Франциї позваляє. Так отже дальше описана подія в палатї депутованих була відгомоном тих пристрастий революцийних.

На трибуну вступив социялїст Велян. Зразу не міг прийти до слова, бо центрум і правиця кричали: „Не говорити!" Але по хвилї зачав він сильним голосом промовляти: „Хоч би заява президента могла мати яку-небудь

20)

Матїй Сандорф.

(Повість Юлія Верна).

(Дальше).

В десять мінут опісля, пакнувши собі ще кілька разів з люльки на порові, зайшов Андрій Феррато до своїх гостий до комнати, а Мария все ще поралась коло хати.

— Пане ґрафе, вітер дує від берега, а менї видить ся, що море сеї ночи неконче буде неспокійне. Я гадаю, що то буде найлїпше, коли я вас перевезу і за вами анї слїду не лишить ся. Коли пристанете на то, то лагодьте ся на десяту годину. В ту пору підійдете попід скали аж до самої води, а нїхто вас не побачить. Моїм човном підпливете аж до балянцелї і пустимо ся зараз на море, а на то нїхто не зверне уваги, бо всї знають, що я сеї ночи вибираю ся на рибу. Коли буде дуже сильний вітер, то попливемо відтак вздовж берега аж поза австрийску границю, минаючи устє Котару.

— А коли не буде сильного вітру, то що думаєте зробити? — спитав ґраф Сандорф.

— Тогди пустимось на широке море і попливемо впоперек Адриї; я би вас тогди висадив де на беріг коло Ріміні або де коло устя ріки Паду.

— А чи ваше судно видержить таку далеку дорогу? — спитав ґраф Сандорф.

— Чому би нї? Моя лодка добра, півкрита, а я з сином випробовали єї вже нераз навіть підчас дуже сильної бурі. Певно, що без якоїсь небезпечности не обійде ся....

— Та й не може бути инакше; ми, що важимо житем, мусимо й виставляти ся на небезпечність — відповів ґраф Сандорф. Але що ви, мій друже, важите своїм житем....

— То вже моє дїло, пане ґрафе, — відповів Андрій; я сповняю лиш мій обовязок, коли беру ся вас ратувати.

— Та який обовязок?

Андрій Феррато розповів тепер ту пригоду із свого житя, в наслїдок котрої мусів покидати Санту Маццу на Корсиції, та що він сим добрим дїлом, котрого підоймає ся, хоче лиш направити то зло, якого наробив.

— Благородне-ж у вас серце! — сказав на то ґраф Сандорф, тронутий оповіданем рибака. А відтак говорив дальше:

— Все одно, чи ви нас висадите десь коло Котару, чи на італїяньске побереже, то все-таки треба вам буде везти нас довший час і вас довго не буде в Ровіньо, а то може впасти в очи вашим приятелям. Я би не хотїв, щоби вас арештовано, коли вернете домів, за то лиш, що ви нам допомогли видобути ся на волю.

— Не бійтесь нїчого, пане ґрафе. Я лишаю ся нераз і пять або шість днів на мори, особливо тогди, коли ідуть великі рої риби. Впрочім мушу вам ще раз сказати, що то вже моє дїло. Як кажу, так і буде, робім так, а не инакше!

Годі було противитись рибакови. Проєкт Андрія був очевидячки найлїпший і найлекше можна було єго виконати, бо на балянцели — так він бодай казав — не було чого бояти ся на мори. Ніч, здавало ся, буде темна, місяць не сьвітить, а вечером заляже побереже густа мрака. О назначеній годинї стрітить ся на пустім побережу що найбільше одного або двох ревізорів, що пильнують границї. Другі рибаки і сусїди Андрія Феррата будуть вже о тій порі, як они то казали, запускати поза скалами, значить ся, дві або три милї понизше Ровіня, сїти на рибу. А хоч би они й доглянули балянцелю, то она буде вже за той час, як єї добачать, разом з втікачами далеко на широкім мори.

— Як же далеко з Ровіня в простій лїнії аж до найблизшого порту на італїяньскім березї? — спитав Стефан Баторий.

— Може яких пятьдесятях миль.

— А як довго треба туди їхати?

— Коли добрий вітер, то може дванайцять годин. Але у вас нема гроший, а вам їх потреба. Возьміть отсей черес, в котрім єсть триста риньских та опатіть ся ним!

— Мій приятелю!... — відозвав ся ґраф Сандорф і не хотїв брати.

— Віддасьте менї пізнїйше, — сказав ри-

вартість, то годї вам не звернути увагу на обставину, що опінїя публична дуже сумнївно до того всего відносить ся. Она питає ся, що за змисл може мати вибір президента?...“

На ті слова зачинає центрум пекольний гамір, крики, стуканя покривками пультів, оплески не устають, так що Велян може лиш уривано кидати поодинокі реченя: „Мусите успокоїти публичну опінїю.... Конституция дозволяє обговорювати заяву президента....“

В гаморі даєсь чути голос президента мінїстрів Діпія: „Ви не маєте до того права!“ Оплески, сиканя — і гамір ще більший.

Велян каже: Письмо президента то останок з часів, коли то відчитувано королївскі адреси. — Гамір переходить можливі границї; Віцепрезидент палати Маґі не може привернути ладу — вкінци Велян сходить з трибуни, а центрум кличе: гу! гу!

Президент мінїстрів Діпі війшов на трибуну. (Тепер кличуть з лївицї: Нїхто не буде говорити! гу! гу! — а натомість центрум плеще в долонї. Пос. Беррі кличе до лївицї: Ви би хотїли викликати тут комуну! — Социялїсти: гу! гу!). Кілька разів Діпі хоче промовляти, але за кождим разом крики, стуканя і оклики: Гу! гу! Вкінци зміг Діпі сказати: „Сходжу з трибуни, але одвічальність за нарушенє свободи слова полишаю тим, котрі се зробили“. — Голоси з центрум: „Говоріть! Не дамо руководити ся тим рішучим убийникам! — З лївицї протести, віцепрезидент Маґі грозить строгими карами реґуляміну. — Президент мінїстрів Діпі: Звертаю увагу тих, що менї перебивають, що маю много терпеливости. — Новий, ще більший крик. — Діпі: При такім гаморі зрікаю ся голосу.

Віцепрезидент палати Маґі вговорював палату, щоби заховала гідність та покінчила ті поганї сцени. Відтак, коли притихло, відчитав внесенє Велянта:

„Палата вибере в суботу 7 липня комісию з 33 членів, котрій поручить виготовити відповідь на заяву президента републики“.

В палатї на ново крики. Пос. Беррі: Се було би обидою президента! — Президент мінїстрів Діпі: Письмо контрасиґноване мінїстрами і длятого можна лиш від мене яко президента мінїстрів жадати вияснень.

Відтак при гаморі цїлої палати промовляли ще деякі посли, а вкінци голосовали. Против внесеня голосувало 450 депутованих, а за внесенєм 77 депутованих.

В часї голосованя прийшло на ґалериї до ексцесів. Вибір президента палати депутованих відбуде ся нинї.

Перегляд полїтичний.

Подорож Є. В. Цїсаря з Триденту до Мадонна ді Кампілїо, була справдїшним походом триюмфальним. Всї місцевости, котрими Монарх переїзджав, були прекрасно удекоровані, всюди були брами триюмфальні, всюди стріляли з моздїрів, дзвонили та радістними окликами витали Монарха, котрий в неоднім місци приставав і розмавляв з людьми.

Угорска палата маґнатів вибрала членів до делеґаций спільних і відложила свої засїданя до 25 вересня.

Times доносить з Шанґаї, що Япан готовить ся до війни. Правительство япаньске завізвало кореаньского короля, щоби зірвав зносини з Хиною, прогнав хиньского резидента, і сам піддав ся під опіку Япану. Бюро Райтера доносить з Шанґаї, що Хина вишле 20 баталїонів до Кореї, бо годї мирно полагодити спір. Отже заносить ся на війну о Корею, котру може відчути і Европа. Хина мала просити Росию о посередництво в тій справі.

Новинки.

Львів дня 5 липня.

Перенесеня. Дирекция почт дозволила на заміну місць служебових офіциялам почтовим Кипр. Козиньскому у Львові і Леоп. Древновскому в Новім Санчи.

— **Конкурси.** Видїл пов. в Косові розписує конкурс на 6 посад акушерок окружних з осїдком в Яворові, Прокураві, Усте-ріках, Ясеневі горішнім, Гриняві і Кобаках. Платня річна 150 зр. Поданя треба вносити до 1 серпня с. р.

— **Нову дирекцию зелїзниць** отворено в Станїславові дня 1 липня. На відкрите прибув президент австрийских зелїзниць др. Билиньский, радник Князьолуцкий, і директор львівскої дирекциї Дейма. Новий будинок дирекциї коштував 250.000 зр. і вибудований після пляну нових віденьских будинків з ґотицкою колюмнадою. Посьвященя будинку довершив латиньский канонїк кс. Кершка в сослуженю греко-кат. пароха о. Шанковского і вірменьского кс. Ромашкана, в присутности місцевих правительственних і автономічних властий. Вечером відбув ся в сали театральній бенкет.

— **В справі віддїлу галицкого у видавництві** Oesterreich in Wort und Bild відбуло ся передвчера засїданє в палатї Намістництва під проводом, сперше Намістника, а відтак п. Фил. Залеского. Поодинокі віддїли розділено в той спосіб, що обіймили: Ґр. Володим. Дїдушицкий промисл домашний; Володисл. Лозиньский місто Львів; проф. Ростафиньский місто Краків; Дуниковский опис Галичини; Деметрикевич археольоґію, доісторичні часи; Анат. Левіцкий, історию Руси до 1410 року, цїлу дальшу історию Бобжиньский: Ол. Барвіньский обичаї і звичаї Русинів; Матусяк обичаї і звичаї Мазурів; Болоз-Антоневич і Мар. Соколовский штуку; Пекосиньский сфраґістику; Стан. Смолька історию Польщі до 1340 р.; сов. Ґерман кольонїзацию нїмецку; Ів. Верхратский рускі піснї народні; проф. Ом. Огоновский лїтературу руску; проф. Стан. Тарновский лїтературу польску; Шайноха ґеольоґію; Пілят економію і статистику; Билицкий музику, Сеґель з Берлина обичаї і звичаї галицких жидів. Ілюстрациї роблять головно Фалат і Кохановский. До кінця 1894 р. має бути доставлена цїла рукопись. За аркуш друку рішено платити 70 зр.

— **Руско-народний театр** дав від 26 червня до 1 липня пять вистав в Коломиї з добрим успіхом касовим і ще лїпшим артистичним. Загальна думка була та, що руский театр досяг того, що при тих обставинах лиш можна досягнути. Ві второк 3 липня повернули наші артисти до Станїславова і повторили „Пташника з Тиролю“, оперетку Целлера. Пробуванє театру руского в Станїславові почислене вже на днї. Репертуар зложений ось-так: В суботу 7 липня мельодрама „Галька“, в недїлю 8 липня комедия „Крути та не перекручуй“, ві второк 10 липня оперета „Бідний Йонатан“ (в середу дня 11 липня на гостиннім виступі в Коломиї комедия Ів. Франка „Рябина“), в четвер 12 липня „Рябина“. Зголошено ще дві вистави, а то: на будову церкви в Медусї і на фонд будови дому для науки яків-ремісників на 14 і 15 липня. Потім театр від'їде до Львова, вступаючи по дорозї до менших міст, щоби аж при кінци ферий загостити до столицї перед ширшу публику. Персонал побільшив

бак коротко — коли вже будете безпечні. А тепер заждіть на мене.

Умовившись так, вийшов Андрій Феррато і взяв ся до роботи то коло хати, то над берегом. Люіджі приніс тимчасом на балянцелю поживи на кілька днів, завинуши єї обачно в запасове вітрило. Річ була неможлива, щоби могло упасти якесь підозрінє, котре було би відвело Андрія Феррата від єго наміреня. Він сам був так вже осторожний, що не навідував ся вже більше через цїлий час до своїх гостий. Матій Сандорф і Стефан Баторий сидїли в кутику в малій хатчинї, котрої вікно заєдно було ще отверте. Рибак вже дасть їм знати, думали они собі, коли буде того потреба.

Сполудня приходили до Феррата єго сусїди, щоби побалакати з ним о тім, що на істрийских водах появились рої тунчиків. Андрій Феррато принимав їх в сьвітлици та гостив після звичаю напитком.

Так проминула більша часть дня. Кілька разів зійшла була бесїда і на втїкачів. Розійшла ся навіть була чутка, що їх вже зловили над Кварнерским заливом на противнім побережу Істриї — але й зараз говорено, що то неправда.

Здавало ся отже, що все піде добре. Що побереже стерегли по части урядники та ревізори, по части полїция і жандарми, річ була певна; але й не трудно було серед ночи відвернути увагу сих людий від себе. Побереже було замкнене лиш для великих кораблїв і тих суден із Середземного моря, що плавають вздовж побережа, а не для рибацких чайок та людий, що держать ся берега. Балянцеля могла для того розпустити вітрило не стягаючи на себе нїякого підозріня.

Але Андрій Феррато не сподївав ся того, гостя, що прийшов до него о осьмій годинї вечером. Тої гостини він не так налякав ся, як она несподїванкою для него, але аж тогди зрозумів, чим она єму грозить, коли гість собі пішов.

Вибила була як-раз осьма година. Мария лагодила вечеряти і стіл у сьвітлици був вже накритий, коли хтось заковтав двічи до дверий. Андрій Феррато зараз отворив, аж то несподївано станув перед ним Іспанець Карпена.

Той Карпена був Альмайцем, значить ся, родом з Альмаї, малого міста в провінциї Маляґа. Як Андрій Феррато покинув Корсику, так Карпена покинув був Іспанію, як видить ся, задля якогось поганого злочину, та осів в Істриї. Тут був він робітником або зваричем в салїнах та розносив сіль з копалень по краю — заробок гіркий, з котрого мав лиш тілько, що ледви було з чого вижити.

Був то сильний, молодий мужчина, котрому було ледви двайцять і пять лїт, присадкуватий, плечистий, з кострубатим, чорним волосєм на голові. Лице у него було як у того бульдоґа, з виразом більше звірячим, як людским. Карпена не любив товариства, а що був завистний і мстивий, а до того ще й великий боягуз, то нїхто єго не любив. Нїхто не знав, задля чого покинув він свою вітчину. Кілька супеечок з своїми товаришами в салїнах, відгрожуванє ся одному або другому та виходячі з того бійки пустили єго ще більше в неславу. Всї уступали ся єму з дороги.

Але Карпена не так зле думав о своїм характері та о своїй особі. Противно. Лиш тим способом дасть ся пояснити, для чого він постановив був зайти до Андрія Феррата — а що він в тім мав, зараз побачимо. Треба признати, що рибак приняв єго від самого початку не конче дружно, а то показує ся достаточно із слїдуючої розмови, яка завела ся між ними, а в котрій Карпена виявив, чого єму властиво забагло ся.

Ледви що Карпена увійшов у хату, як Андрій Феррато станув перед него і спитав:

— Ви за чим до мене?

— Я ішов попри хату, а що побачив ще сьвітло, то й заковтав до дверий.

— Та чого?

— Щоби навідатись до вас, сусїде.

— Хиба може не знаєте, що менї таких гостий, як ви не потреба?

— Та оно то нїби так, але нинї може буде инакше.

Андрій Феррато не зрозумів того і не міг здогадати ся, що мають значити ті загадочні слова Карпени. Він таки аж дрожав з гніву на цїлім тїлї, а єго противник добре то добачив.

Карпена замкнув двері за собою.

— Маю з вами дещо поговорити — відозвав ся він знову.

— Нї; межи нами нема нїякої бесїди.

— Ей же?... Коли бо менї треба конче поговорити з вами.... і то потайком — додав він тихшим голосом.

— То ходїть! — відповів рибак, що мав свою причину не відправляти нинї нїкого.

Зайшли отже до сусїдної, малої комнатки, котру лиш стїна віддїляла від тої хатчини, де були Матій Сандорф і Стефан Баторий. Вікно із сеї комнатки виходило на улицю, а з тамтої на обійстє. Коли вже були сам-на-сам, спитав рибак:

ся в Станіславові о кілька добрих сил, іменно: панна Миколаєнко (сопран), п. Вовчок (тенор), п. Лигинович (бас), отже єсть надія, що й власними силами, без коштовних гостий з Украини запрезентує ся наша штука драматична в гідний спосіб.

— **В дівочім інститутї СС. Василиянок у Львові** відбула ся сими днями клясифікация. Степень відзнаючий одержали: Евг. Цегельска, Юл. Назаревич, Стеф. Левицка, Ол. Коритко, Ол. Гамчикевич, ученицї VIII-ої кляси; Нат. Наврецка уч. VII-ої кляси; Соф. Струтиньска, Мар. Копистяньска, Мар. Алексевич, Мел. Грабовеньска ученицї VI-ої кляси; Надія Хиляк і Евг. Городиска ученицї V-ої кляси. — Степень похвальний одержали: Мар. Кунцевич уч. VIII-ої кляси, Ольга Величковска уч. VII-ої кляси; Людм. Левицка, Евг. Кобринович, Богд. Дзерович, ученицї V-ої кляси. — Степень вдоволяючий одержали: Стеф. Мартинець, уч. VII-ої кляси: Мел. Підляшецка, уч. VII-ої кляси. Мар. Козак і Ол. Дзерович ученицї V-ої кляси. — Прочі одержали степень достаточний.

— **Нова школа промислова.** П. Мінїстер віроісповідань і просьвіти постановив активувати державну фахову школу промислу деревного в Коломиї від дня 1 жовтня сего року. Она буде уряджена на взір такої самої школи в Закопанім. Доси коломийска школа занимала ся між иншими виробами з дерева в стилю гуцульскім. Сї вироби від часу першої Вистави краєвої дуже вподобали ся не лиш у нас в краю, але й поза границями его. Отже тепер найважнїйшою задачею коломийскої школи буде виробльоване предметів з дерева після стилю гуцульского і видосконалюване его. Коломийска школа буде складати ся з чотирех відділів, а іменно з відділів для столярства, сницерства, токарства і тесельства. Найбільше характеристичним буде відділ сницерства, котрий буде працювати в напрямі, який задержав ся в Гуцульщинї у родинї Шкрибляків. Вироби в стилю Шкрибляків то окремий рід робіт викладаних з дерева, прикрашених металевими вкладками, подібно, як їх уживає школа в Кортіно д-Ампеццо в полудневім Тиролі.

Управителем коломийскої школи іменований п. Фрідрих Калляй, учитель зі школи закопаньскої, архітект і ученик Гансена. Учителем початкових рисунків ґеометричних і відручних іменований також учитель з Закопаного, п. Ґустав Фінґер. Веркмайстром для науки сницерства іменований Михайло Гнатковский, котрий тепер від двох лїт учить ся свого фаху в технольоґічнім музею у Відни, а котрого прекрасні працї стилеві можна бачити тепер на Виставі в павільонї Виділу краєвого. Вписи учеників до нової школи відбудуть ся в послїдних днях вересня с. р. Сойм краєвий висказував кілька разів бажане, щоби таку школу заложено. Отже тепер сє бажане сповнило ся, а згадана школа певно причинить ся до піднесення промислу деревного в краю.

— **В головнім будинку почтовім у Львові** заведено тепер електричне сьвітло 600 лямп жарових і 9 лукових, з котрих кожда сьвітить, як 1000 сьвічок нормальних, дає тілько сьвітла, що в будинку і в канцеляриях всїх ясно, як в день. Урядники, котрих томив воздух бюровий, розігрітий ґазом, тепер дуже вдоволені тим сьвітлом, котре і не шкодить очам і не розгріває воздуха.

— **Іспит зрілости** в IV. ґімназиї у Львові складало 46 абітуриєнтів. З них 11 одержало поправки, 4 репробовано на рік, 2 відступило від іспиту, а зложили іспит з відзначенєм: Пр. Домбковский, Ів. Фокс, Бол. Гертріх-Воленьский, Ром. Кунцек, Мих. Лиськевич, В. Розенберґ, Лев Рудницкий. З добрим успіхом: Арон Бард, Каз. Бромирский, Василь Дорожиньский, Ж. Дронговский, Янкель Айнайґлер, Ос. Габель, Нап. Ґонсьоровский, Фр. Яворский, Северин Іжовский, Каз. Клодиньский, Мар. Кучковский, Ант. Левіцкий, Вал. Мариянський, Марко Райхенштайн, Стан. Рогальский, Генрик Розмарин, Ів. Слушкевич, М. Сокаль, Ж. Терлецкий, Людв. Ушиньский, Г. Візенберґ і Ів. Бурґель.

— **З Волковець під Борщевом** пише нам наочний сьвідок про таке страшне убийство: Бувший лїсничий Корнило Журовский убив в страшний спосіб свого братанка В. Журовского. Причина тому була ось яка: Корнило Журовский мав пару спільних коний з своїм братанком В. Журовским. Дня 27 червня о 7. годині рано, казав братанок запрягти конї до воза, бо хотїв їхати зі слугою до поблизького потока по воду, котрої потребував до будови стайнї. Корнило Журовский побачив, що візник запряг конї, а братанок усїв на возї, і наказав коня его не брати, бо він має поїхати до поблизького села. Братанок не хотїв того слухати і таки велїв їхати по воду. Тодї старий, але завзятий К. Журовский, будучи зовсїм здоровим на умі, пішов спокійно до комнати, винїс стрільбу, став в дверях в сїнях тай вистрілив раз, а потому другий раз кулями від диких свиней просто в груди свого братанка. Коли нещасливий убитий конав у своїй крови, К. Журовский тимчасом усїв на ганку і спокійно розмавляв з людьми, що позбігали ся з причини нещастя; казав, що він мужчина і не може зносити такого непослуху від братанка. Люди хотїли післати готові вже конї за лїкарем для нещасливого, але убийник не позволив і хотїв навіть до людий стрїляти. Торічного року був би певно пожив смерти комендант жандармериї в пенсиї п. В. Вадас, котрому К. Журовский пару разів відгражав ся, що его застрілить если покаже ся на его обійстю. Перечуваючи можливе нещастє, п. В. Вадас відступив жидам за половину цїни поле, котре винаймив був у К. Журовского, бо не хотїв мати нїчого з ним до дїла. Корнила Журовского увязнено зараз по доконанім убийстві і відставлено до Тернополя.

— **До бурси** св. Івана Хрестителя в Дрогобичи будуть принимати учеників до 15 серпня. До того часу можна подавати ся. Місячна платня для кандидатів з чужих повітів 12 зр. Нечлени платять 1 зр. вписового. Поданя (без стемпля) з метрикою хрещення і послїдним сьвідоцтвом шкільним треба вносити до виділу на руки др. Володим. Антоневича в Дрогобичи. За виділ бурси: *П. Кмить*, голова. *П. Погорецкий*, секретар.

ТЕЛЄҐРАМИ.

Триєст 5 липня. Picolo доносить, що підчас похорону убитого редактора Банді анархісти убили штилетом також директора товариства трамваєвого.

Фльоренция 5 липня. В Елиполї анархісти смертельно ранили давного свого товариша Пуччі, котрий їх вирік ся.

Венеция 5 липня. У всїх еміґрантів з Триєсту і Триденту полїция зробила ревізиї, бо між ними мають бути анархісти.

Париж 5 липня. Скрайна лївиця поставить в парляментї внесенє, щоби всїх полїтичних вязнів кромі анархістів увільнено.

Петербург 5 липня. Ту вибухла холєра.

Рух поїздів зелїзничих

важний від 1 мая 1894, після львівск. год.

Відходять до

	Поспішний		Особовий			
Кракова	3·00	10·46	5·26	11·11	7·31	—
Підволочиск	6·44	3·20	10·16	11·11	—	—
Підвол. Підзам.	6·58	3·32	10·40	11·33	—	—
Черновець	6·51	—	10·51	3·31	11·06	—
Стрия	—	—	10·26	7·21	3.41	7·46
Белзця	—	—	9·56	7·21	—	—

Приходять з

Кракова	3·08	6·01	6·46	9·36	9·36	—
Підволочиск	2·48	10·06	6·21	9·46	—	—
Підвол. Підзам.	2·34	9·49	9·21	5·55	—	—
Черновець	10·16	—	7·11	8.13	1·03	—
Стрия	—	—	9·23	9·10	12·46	2·38
Белзця	—	—	8·24	5·21	—	—

Числа підчеркнені, означають пору нічну від 6 год. вечером до 5 год. 59 мін. рано.

Надіслане.

Подяка. Щире спасибі всїм благородним серцям, що заявили своє співчутє підписаному з нагоди смерти жени бл. п. Емілїї з Обстів Вариводової, упокоївшої ся дня 3 червня в 62 р. житя. Передовсїм дякую впр. Отцям духовним, що були ласкаві потрудити ся безкористно з духовною услугою. Іменно сердечно дякую: впр. о. Гурникевичеви, деканови з Гошева за провід в похоронї і за краснорічиве слово над могилою; о. Гурникевичеви з Витвиці і п. Білецкому з Кавни, за їх заходи коло похорону та за слова потїхи для цїлої родини. Дякую знакомим, чесним братям і сестрам церкви і всїм добрим людям, за участь в сумнім обрядї. Господь най нагородить їх прихильність і доброту своїми щедротами! *Антоний Варивода*, парох в Кавнї.

— Отже чого хочете від мене?

— Сусїде — відозвав ся Карпена — говорю до вас, як до доброго приятеля.

— Нїби до чого тота ваша бесїда?

— Та бачите про вашу доньку.

— Анї слова більше!

— Та хоч послухайте! Ви знаєте, що я люблю Марию і хотїв би дуже з нею одружити ся.

От чого забагалось Карпенї! Він вже від кількох місяцїв не давав спокою молодій дївчинї, але мабуть не так єї любив, як мав в тім інтерес. Андрій Феррато, як на звичайного рибака був собі чоловіком зажиточним, а навіть богатим супротив Іспанця, котрий нїчого не мав. Карпенї забагло ся отже стати зятем Андріа, а сей знов був тому рішучо противний, бо Карпена єму ніяк не подобав ся.

— Чуєте, Карпено — відозвав ся Андрій Феррато холодно — ви вже раз питали доньку, а она сказала вам, що нї; ви питали відтак мене, а я сказав вам, що нї; приходите тепер ще раз з тим самим дїлом, а я вам знову кажу, що нї, і то вже послїдний раз.

Іспанець лиш завірив ся на то, очи єму засьвітили ся нараз, губи аж задрожали і він спитав:

— Чи то ваше крайне слово?

— Крайне, коли більше не будете питати, — відповів рибак — а спитаєте знову, то так само вам скажу.

— Спитаю ще раз, відповів Карпена — скоро Мария того захоче.

— Мария! — відозвав ся Андрій Феррато. — Ви чей знаєте добре, що моя донька вас анї не любить, анї не поважає.

— Може змінить ся, коли я поговорю з нею.

— Коли поговорите?

— Аби-сте знали, Феррато, хочу поговорити з нею.

— Та коли?

— Таки зараз!... Чули-сте!... Мушу таки ще сего вечера поговорити з нею.

— Я на то не позволю.

— Зважте, що робите, коли не позваляєте — відозвав ся Карпена на голос. Стрівайте!

— Я стрівати?

— Пімщу ся.

— То мсти ся, коли хочеш! — відповів Андрій Феррато, котрий вже був улютив ся.— Я тебе не бою ся. А тепер виноси ся, бо викину тебе за двері.

Іспанцеви аж очи кровю набігли. Мало що не кинув ся на рибака, але відтак надумав ся, обернув ся, і вийшов з хати не сказавши анї слова.

Ледви що він вийшов, як відчинились двері від сусїдної хатчини, де сидїли втїкачі. Граф Сандорф, що чув кожде слово, показав ся в дверех, підійшов до рибака і сказав єму тихцем:

— Отсе той сам, що нас зрадив вахмайстрови від жандармериї Він знає нас. Він нас видів, коли ми виходили на беріг каналу Леме. Він ішов за нами аж до Ровіня. Він видко знає, що ми у вас укриваємо ся. Втїкаймо зараз, бо пропадемо... і ви з нами!

(Дальше буде.)

За редакцию відповідає Адам Кроховецкий.

І Н С Е Р А Т И.

Віденські льоси по 1 короні

Тягнене вже 12 липня

5 головних виграних по 10.000 корон

Льоси поручають:

63

М. Йонаш, Кіц і Штофф, Шелленберґ і Крайзер.

Всі прибори

для аматорів і фахових фотографів

именно:

папір альбуміновий, целюидиновий, течі, шкла, хемікалія найдешевше купити можна впрост у заступників фабрик найбільших

ГАМЕЛЬ і ФАЙҐЕЛЬ

Львів, ул. Коперніка 21.

С. Кельсен у Відни

поручає

Кльосети з перепливом води і без того. — Рури кльосетові. — Каналові насади з патентовим замкненєм. — Збірники на воду. — Комплєтні уряджeня купелеві. — Вентілятори. — Прибори до водотягів, як також рури ляні і ковані. — Помпи, фонтани і всякі арматури.

Заступники для ГАЛИЧИНИ і БУКОВИНИ

Львів ГАМЕЛЬ і ФАЙГЕЛЬ Коперніка 21.

На жадане висилає ся катальоґи.

ВІДЕНЬСКА ФАБРИКА АМАЛІЇ

поручає

найновійше патентоване начинє кухонне з вні ґальванічно нікльоване, у внутрі повлечене чистою і дуже тревалою емалією.

До набутя у Івана Шумана у Львові

площа Бернардиньска і у всіх більших торговлях зеліза.

З друкарні В. Лозиньского під зарядом В. І. Вебера.